

Vezetés nélkül...

Ha az ember az életről beszél, a bányászattal kezd. Megszoktuk ezt már. Nemcsak azért, mert Várpalotán élünk, hanem azért, mert az élet valóban a szénnel kezdődik. Ha nincs szén, nincs meleg, nincs energia, nincs gép, nincs szerszám, nincs kenyér, egyszóval semmi sincs. Ez az élet sorrendje mindenütt és így a pártmunkában is. Így voltunk 45-ben és 56 október után. Legfőbb gondot okozott a szénbányászati megindítása. És ha a párt vállalta az ország vezetését, akkor ebből egyenesen következik, hogy legjobb erőit, leg-hűségesebb fiait a bányászatra küldje. Nincs okunk különösebb panaszra. A kommunista bányászokat nem kellett biztatni, hogy megmutassák hűségüket a párt iránt, saját államuk iránt. Van erő és szív ezekben az emberekből, lehet építeni rájuk. De ha ez az erő rossz kezekben van, szertefoszlik, mint a buborék.

Egy taggyűlésen vívódtak bennem ezek a gondolatok. Láttam az embereket, amint az elismerő, a biztató, s ha kell, a bíráló szavakra vártak. Láttam bennük a tenniakarást, mert unják ezt a taposó malmot, ezt az egyhangúságot, ezt a közönyösséggel határos semmittevést, amiben kénytelenek lenni pártéletüket. Kénytelenek? Nem! Lehet és kell változtatni rajta.

Taggyűlést tartott a Ferenc-bánya pártszervezete december 30-án. Az év utolsó taggyűlését. Már ez az alkalom is ünneppélyessé kell, hogy tegye a kommunista tanácskozásait, hiszen olyan év utolsó taggyűlést tartottak, amelyben igen mélyről indultak, és ha ők nincsenek, akik itt a díszeten, csupasz teremben ülnek, a pusztulás lett volna úrrá az országon, a bányán. De ott voltak és harcoltak az ármánykodással, az üresen csengő hazug szavakkal, és győztek. Nem sokkal, csak két és fél nappal, de megrövidítették az élet. Előbb fejezték be éves termelési tervüket a vártnál. Ezt az egyik felszólaló mondta, ez nem volt benn a beszámolóban. Vártuk, hogy hol és mikor nyújtott segítséget a pártszervezet a termelési gondok megoldásához, de erről nem esett szó. Vártuk, hogy hogyan győzte le a párt igazsága az ellenforradalom okozta zűrzavart, vártuk a szavakat, a párt politikai és szervezeti erősödéséről, de csak ennyit hallottunk: ...Márciusban újjászerveztük a pártot 60 fővel, 1 főt kizártunk, 1 szigorú pártbüntetésben részesült... A tagdíjfizetési átlag alacsony, a pártoktatás látogatottsága szintén alacsony... És a szavak olyan súlytalanul, olyan halkán kopogtak, mint az ősi eső a bádorgtón. Nem esett szó a vezetés munkájáról, a párttagok foglalkoztatásáról. A tizedik szó után már gondolni sem lehetett évi vitára. A beszámoló, ami a titkárral azzal kezdett: „A pártszervezet évi munkájáról...” — tíz percig tartott. — A legjobb szándékkal sem hámozhatta ki senki, hogy mik lesznek a feladatok a jövőben, és hogyan lehet azokat megoldani. Nem beszéltek itt senki a pártcsoportokról, a kommunista agitációs munkájáról, a különböző nézetek elleni harcokról. Hatalok neveléséről, a párttagok példamutatásáról, a gazdasági vezetéshez nyújtandó segítségéről. Nincs abban semmi túlzás, hogy a jelenlévőket csak figyelmességük tartotta vissza.

Ilyen beszámoló után nehezen indul a szó. Pedig érezhetően ott ül a kérdés mindenkinek a nyelve hegyén. Amit aztán mégis mondtak, röviden, de könyörtelenül hangzott. — Hol van a vezetés? Hol van a tagság? (Mert a márciusban átigazított 60 tagból ezen a taggyűlésen mintegy 25-en voltak jelen.) — En is csak most hallottam meg, hogy taggyűlés lesz — szó' közbe valaki. A másik így folytatta: — Van egyáltalán valami munkaterve a pártszervezetnek? — A titkár rögtön ráfelel: — Van! — Az arcokra kiült kérdést nem nehéz kiolvasni, miért nem ismerjük, ha van?... Másvalaki az oktatásról beszél. Valahogy: Unalmas, semmi újat nem ad.

— Ebből is hamar fel lehet ismerni az igazságot. Az oktatás megkezdésekor nem válogatták ki a tagságot a politikai fejlettség szerint. Egyszerűen bejelentették, hogy „Időszerű kérdések” tanfolyama lesz és kész. Többen beszéltek a tagdíjfizetésről, de senki sem említette, hogy ez nem csupán gazdasági, hanem politikai kérdés, a kommunista nevelés kérdése. Beszéltek a bányamegépítésének fontosságáról, de a meglévő berendezések és lehetőségek jobb kihasználásáról nem esett szó. Hogy is esett volna? Ezeket az embereket leszoktatták a harctól. Eljárnak a taggyűlésekre, mert így kívánja a becsület. Az elhangzott kérdések és megjegyzések érintették a lényegét, csak nem merté senki kimondani.

A vezetésben van a baj. Ez a pártvezetés nem érti a feladatát. Van-e legalább szándék ezek megértésére? Nehéz erre felelni, mert ha kurtán, furcsán is, de a tagság fessegette ezt a kérdést. Van-e segítőkészség a tagságban? Van. Csak ezt nem igénylik tőle. Van-e lehetőség a pártélet megjavítására? Bármennyire is tiltakozik Juhász elvtárs, a párttitkár, bármennyire is mondja, hogy hiába kéri a párttagok segítségét, azok nem segítenek. Lehet, hogy nem segítenek, mert nem érzik a feladat fontosságát. Juhász elvtárs szavaiból legalább is nem.

Sokat beszélgettem vele a taggyűlés előtt, de egyszer sem éreztem szavának meggyőző erejét. Amit mondott, az csak amolyan közlés volt. És ez megdöbbentett. Hol van itt a hivatászeretet, a szenvedély, a meggyőző erő? Hát lehet-e pártbeli tisztviselőt viselni enélkül? Nem! Hiszen a kommunista élet harc. Harc az emberek megnyeréséért, harc a kommunista eszmék tisztaságáért, az új emberek kiforrásáért. Mi nemcsak hisszük szavaink igazságát, de ezt a hitünket átértéztük másokkal is. Olyan a mi példamutatásunk, amilyen szilárd a meggyőződésünk.

A szavak, amik itt elhangzottak, senkihez sem jutottak el. A szívükbe, a tudatukba legalább is nem. Van-e ezek után csodálkozni való azon, ha a márciusban átigazított 60 párttag egyetlen eggyel sem szaporodott, ha az emberek nem törik a fejüket azon, hogyan tehetnek e'levenebbé a pártéletet, hogy mennyivel járulhatnának hozzá a gazdasági vezetés gondjainak megkönnyítéséhez? Nincs. Ezek az emberek üres tarisznyával jönnek a taggyűlésre, és azzal is távoznak. Nem nehéz megérteni, hogy miért nem lelkesednek, amikor egyetlen monoton névsorolvasásra átvesszik új párttagsági könyvüket.

Ezek az emberek a pártéletből csak annyit tudnak, hogy van egy pártszervezet, amihez tartoznak, aminek valamikor vezetéséget választottak, havonta megtartják a taggyűlést, van valamiféle pártoktatás, de ez is csak azért, mert a városi pártbizottság elrendelte, vannak állítólag pártcsoportbizalmiak is (legalább is van egy ilyen névsor). Havonta jól, rosszul leróják tagdíjfizetési kötelezettségüket, azután

ki-ki dolgozik emberi becsülete szerint, és védi a párt igazát attól a ragaszkodástól vezetelve amit a márciusi átigazításra ismételtén maóval hozott

Mégsem mondanám, hogy az új párttagsági könyv csak annyit jelent, hogy valamiféle pártszervezethez tartoznak. Nem. Ezekben az emberekben több az erő, mint amennyivel a vezetés gazdálkodni tud.

„Vezetés nélkül” a Ferenc-bánya pártszervezetének élére, mégpedig azok közül a kommunisták közül, akikkel együtt ott ültünk a december 30-i taggyűlésen. Ezernyi gondolat között feleletet vártam. Olyanok kellenek, akik a szívüket is észlelik és a pártnak adják. Ez a 60 párttag valóságos hadsereg, melyre! sok győzelmes csatát lehet megvívni, ha van megfelelő vezérkara.

A szénről beszéltem a legelején és amikor a szénről beszélünk, az életéről beszélünk. Ha az életéről beszélünk, a pártól beszélünk, mert párt nélkül nincs élet. Legalább is olyan élet, mint amelyet mi akarunk teremteni, minden becsületes ember számára. És a szentérmelés nekünk nagyon fontos kérdés. Ennek fontossága figyelmeztet arra, hogy Ferenc-bányán 60 kommunista várja, hogy lelkesedése és tudása legjavával dolgozzék és legjobb segítőtje legyen annak a többszáz bányásznak, akik őket tekintik példaképüknek. A Ferenc-bányai pártszervezet jelenlegi helyzete komoly figyelemre méltó. Figyelemre méltó mindenek előtt az ottani párttagságnak és figyelemre méltó a pártbizottságnak is. Nyújtunk segítséget az ottani elvtársaknak és segítségünk olyan vezetőket talál, akik egész szívvel, egész akarral szolgálják a párt és az egész nép ügyét.

A. M.

Hirdetni emberi dolog

Már régen megdől az az állítás, hogy a jó bornak nem kell cégér. Ezt nem mi találtuk ki. Akik kitalálták, először csak hancsot akasztottak ki a kocsmajátóra, majd ahogy divatba jött a belü, arra is rájöttek, hogy nemcsak a jó bornak kell cégér, hanem a bikaizlalási szerződésüknek, a takarékbetétkönyvnek, a Hazafias Népfront újévi üdvözlőinek, a Totó-Lottónak, szóval mindennek, ami eladó, és ami nem eladó.

Ahogy a technika fejlődött, a reklám is reklámozta magát. A moziban hirdették a plakátot, a plakáton meg a mozit. Nemrégiben úgy határoztunk, hogy egy felhívást teszünk közzé a következő szöveggel: Tegyük széppé városunkat! A gondolat szép, de vajon a város megszépül-e ettől? Attól félünk, hogy nem. Ha az Állami Hirdető Vállalat tudomására jut, akkor biztosan nem, mert képes erre — jó áron — egy plakátot szerkeszteni és kifüggeszteni a város minden pontján, főleg a központján. És ezerszer jaja annak, aki a felhívást megértve, levakarja azt a ház faláról, ha szembeötlő, ha kiabál, sőt, ha egyenesen ordít. Ezt ők igazán jobban tudják, hiszen ez a mesterségük.

Szóval, legyen szép a város. És erre elkészül a plakát valahogy így: Tegyük széppé városunkat! A szemetet ne öntsük az utcára, ki-ki söpörjön a maga háza előtt (ha maga háza nincs, akkor söpörjön az állami lakóházak előtt), a papírt ne dobjuk el, mert az addig éktelenkedik, amíg az utcaseprő fel nem seprí. Virágozzék minden ablak, ne lépünk a pázsitra, ne mocskoljunk be a drága pénzen épült házak falait! És erre jön az Állami Hirdető, a leirt szövegű plakátok tömegével körülragasztja a Palota-szállót, a Csemegeboltot, a Tanácsházat. A rendőrség épületére azért nem tesz, mert ott éppen egy rendőr áll. És mit lehessen tudni. És, aki még ezt sem veszi észre, az vagy vak, vagy felhívás nem lehet falrahányt plakát? No, de hogyan legyen szép a város? Megadjuk a receptet.

Végy néhány hengeralakú hirdetőoszlopot, helyezd el a fák körül, azután alkalmas helyen (például a Csemegebolt és a Vájariskola közötti átjáró falán), alkalmas időben és alkalmas formában helyezz el egy-egy hirdetőablakot. Izléses felírral a padok támlájára fessd rá a kívánt szöveget és végül, de nem utolsósorban, tüntesd el a házak faláról a gusztustalanul szeszfröcskölt plakátokat. És ha még ezeken a — hirdetésre alkalmas — helyeken meghirdeted a mozit, és a moziban pedig a város széppé tételét, az eredmény nem marad el.

Ezt a néhány jótanácsot annak szántuk, akinek inge és vege magára: az Állami Hirdető Vállalatnak.

A November 7 Erőmű eredményei és tervei

Nehéz esztendő áll mögöttünk. Mélypontjéről indult el termelésünk az ellenforradalom nehéz napjai után. Januárban a November 7 Erőmű fejlesztése 34.699.000 kWó áram volt, melyet kWó-ként 27,40 fillérről állított elő. A bizalom megerősödése, a politikai élet rendeződése lehetővé tette, hogy az eredetileg csaknem egy évre tervezett felújítási programot — 1956. év 9 hónapjának átlagát — július hónapban értük el, amikor is jól és gazdaságosan termeltünk. Nagy utat tettünk meg és közben szép eredmények is születtek. Ilyen szép eredmény volt az október hónap, amikor 1 millió kWó-val túltejesítettük fennállásunk legjobb eredményét. Köszönetet kell mondani érte mindenkinek, üzemünk összes dolgozójának.

Eves fejlesztési tervünket is 20 nappal a határidő előtt teljesítettük és így:

42,5 millió kwó a többletermelésünk.

Nagy szám ez, hiszen ez a mennyiség elegendő Veszprém város — beleértve a kisebb üzemeket is — 49

havi fogyasztásának. Nemcsak többlet termeltünk, hanem gazdaságosan is. Ugyanis annyi szénelt takarítottunk meg, hogy ez a mennyiség 34 ezer család havi tüzelőanyag szükségletét fedezné 4000 kalóriájú szénrel számolva.

Meg kell említenünk itt az újításokat is. Évi gazdasági eredményünk itt 1.191.000 forint és ha összehasonlítjuk az év első és második felévé, a következőket láthatjuk:

Benyújtott újítások:	
I. félév	59 db
II. félév	105 db
Elfogadott újítások:	
I. félév	33 db
II. félév	65 db
Gazdasági eredmény:	
I. félév	356.166 Ft
II. félév	835.367 Ft

Eredményeink birtokában mondhatjuk, hogy „az út felfelé vezet.”

Köszöntünk új esztendő, reméljük az lesz, aminek a régi ének nevez: vígságszerző.

Tervezzük, hogy jobbbá és gazdaságosabbá tegyük termelésünket és dolgozóink ellátottságát növeljük.

Legjelentősebb tervezett beruházásaink:

A kocsiördülő gyorsítása és ezáltal a kocsiálláspekének csökkentése, valamint a vagonban érkező szén fokozottabb mértékben a szénterre való üríthetősége érdekében egy szimpla vagonbuktató létesítésének befejezését és üzembehelyezését tervezzük.

A kazánház levegőjének egészségesebbé tétele érdekében a szellőző berendezéseket a meglévő tervnek megfelelően átépítjük. Ezekon kívül még vagy 15 tervezett beruházási munkát sorolhatnánk fel, amelyek az üzem érdekében szükségesek.

De nézzük meg a kommunális léte-

sítményeket és vizsgáljuk meg, hogy milyen rennyel táplálnak ezek.

Induljunk el a konyhától. Ezzel az üggyel már egy hónap óta foglalkozunk egyfolytában. Az ügy megindulásakor volt egy kitételünk, amelynél téves volt az információk és most már megállapíthatjuk, hogy a konyhaüzem Berecz névezetű adminisztrátorát az Üzemlelmezési V. igazgatója a sikkasztás kitűdésé után azonnal felfüggesztette állásából. Ez a konyha az erőmű felvonulási lakótelepén van, egy roskadozó épületben. A konyhai dolgozók munkamorálja erősen romlik a munkakörülmények miatt, ami kihatással van az étezőkre is.

Az nyugtat meg itt bennünket, hogy előreláthatólag

márciusra kész az új konyha.

Folytassuk a lakáshelyzettel. Illetékes szervek közlése szerint 1956. évben az elmúlt évinél több lakásra nem számíthatunk Várpalotán és így csak a saját és a dolgozók erejéből való lakásépítésre számíthatunk.

Hőfűtés esetén a közlekedési nehézségek következtében elegendő karbantartó és üzemeltető személyzet nem áll rendelkezésre. Ezen túlmenően egyes munkavállalóink családotól, meg nem engedhető szociális körülmények között az erőmű felvonulási épületeiben laknak. Részben ezen családok elhelyezése, részben az üzembiztonság fokozása érdekében átadunk az év elején 34 darab Cs-lakást, amelyet lehet, hogy az év végéig követ még 14 lakás a készenléti lakótelepen.

A fürdők túlzásfokosságának enyhítése érdekében építünk egy 200 személyes fürdőt, illetve átlazó épületet. Ezek mind azt bizonyítják, hogy bizakodva nézhetünk az új esztendőben előre és útunk így ténylegesen feltét fog haladni.

Kolmann Ferenc